

τὰς ιδέας τοῦ συγγραφέως, ὅστις ἐξ αὐτῶν κατασκευάζει οὕτως εἰπεῖν τὸ μέλι του, ὥπως αἱ μέλισσαι, καὶ ἀποθησαυρίζει αὐτὰς εἰς τὸ καθαρώτερον μέρος τῆς ψυχῆς του. Ἡ ἀνάγνωσις δμοιάζει ὀλίγον μὲ τὴν προσευχὴν. Δὲν προσεύχεται τις καλῶς παντοῦ καὶ πάντοτε. Διὰ νὰ προσευχηθῇ τις, χρειάζεται ἡ σεμνότης ἐκεῖνη, καὶ ἡ γαληνιότης καὶ ἡ ἐν τῇ πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπῃ ἀγνότης, ἅτινα κυρίως συναποτελοῦσι τὴν εὐσέβειαν. Ἀπαρallάκτως προκαπιτεῖται ἡ συγκύρησις καὶ συνδρομὴ εὐνοικῶν τινῶν αἰτίων διὰ νὰ ἀναγνώσῃ τις, τοῦτέστι ν' ἀναγνώσῃ καλῶς, νὰ ἐπιδοθῇ δηλονότι εἰς τὴν ἐξαίρετον ταύτην ἄσκησιν, ταῦτὸν εἰπεῖν εἰς τὴν προσευχὴν ταύτην τῆς διανοίας ἐπιδιωκούσης τὴν ἀλήθειαν.

DAMIRON.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* Δύο ὑπῆρξαν οἱ παντοδύναμοι μοχλοὶ δι' ὧν ἐσαλεύθησαν τὰ θεμέλια τῆς ὀθωμανικῆς κατακτησεως· τὸ βροντόφωνον, τὸ πυρίπνον καρυοφύλλι τοῦ Κλέφτη, καὶ τὸ βουβὸ μελανοδοχεῖον τοῦ Ἑλλήνος διδασκάλου. Τὰ δύο ταῦτα στοιχεῖα ἐκ συμφώνου συνειργάσθησαν καὶ θὰ συνεργασθῶσι μέχρι συμπληρώσεως τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως. (Ἀριστοτέλης Βαλαωρίτης.)

* Τὸ διακρίνον τὴν πατρικὴν καὶ μητρικὴν στροφὴν ἀπὸ τῶν λοιπῶν αἰσθημάτων εἶνε ἡ περὶ τοῦ μέλλοντος πρόνοια. Ὁ ἑραστής, ὁ φίλος, ὁ ἀδελφὸς καὶ ὁ σύζυγος δύνανται μὲν ν' ἀγαπῶσι μετ' ὅσης καὶ ὁ γονεὺς περιπαθείας, ἀλλὰ ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ τρυφερότης αὐτῶν ἀντικείμενον ἔχει τὴν παροῦσαν ὥραν. Ἐν ᾧ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς ἡ μέριμνα οὐδέποτε περιορίζεται εἰς τὴν παροῦσαν ὑγείαν, τὴν παροῦσαν ἀρετὴν ἢ εὐδαιμονίαν τῶν τέκνων των, ἀλλὰ πάντοτε προνοεῖ πότε ἔσται καὶ μετὰ δέκα ἔτη ἡ κατάστασις αὐτῶν. Οἱ γονεῖς εἶνε οἱ φρουροὶ τοῦ μέλλοντος (Ε. Legouvé.)

* Οὐδέποτε πρέπει νὰ πλήττῃ τις γυναῖκα, ἔστω καὶ δι' ἄνθρωπος. (Ἰνδικὸν λόγιον.)

* Μόνη ἡ γυνὴ θυσιάζεται ἐνθουσιωδῶς· πλάσμα λεπτοφυὲς, εὐκόλως διαφλέγεται διὰ πᾶν ὅ,τι τῇ παρίσταται γενναῖον, θεωρεῖ δόξαν τῆς νὰ σφογγίξῃ τὰ δάκρυα καὶ νὰ παρηγορῇ τὴν ἀπελπισίαν. Ὅταν ὁ ἱατρὸς καὶ ὁ ἱερεὺς καταλείπωσι τὸν ἀγωνιῶντα, τίς μένει πρὸς τὴν κλίνην του; ἡ γυνὴ αὕτη δὲν τὸν ἀφήνει, ἀκόμη οὐδ' ὅταν τὸν ἀφήσῃ ἡ ἐλπίς. (Γουερράτης.)

* Ἐὰν φοβεῖσαι τὸν ἄρχοντα ἐπὶ σοῦ, λυποῦ τὸν ἐφ' οὗ ἄρχεις.

* Πολὺ ἀπατῶνται οἱ νομίζοντες ὅτι μόνον διὰ τοὺς ἀριστοκρατικούς ἔχει τὸ ὄνομα σημασίαν, ἐνῶ καὶ ὁ ἀφανέστερος τῶν πολιτῶν ἔχει τὸ γενεαλογικὸν αὐτοῦ δένδρον καὶ τὸ οἰκόσημον, ἐφ' οὗ, ἂν ἀναγινώσκῃται καθαρῶς γεγραμ-

μένη ἡ λέξις τιμιότης, ἀρκεῖ αὕτη νὰ τὸν κατατάξῃ ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ τῶν τιμίων ἀνθρώπων.

Δημοσιεύομεν τὴν ὑπὸ τοῦ ἀφελοῦς ποιητοῦ τοῦ Δήμου, τοῦ φιλοπάτριδος Σπυρίδωνος Τρικούπη, ἔμμετρον μετάφρασιν τοῦ θυρίου ἔκματος τοῦ Τυρταίου, σπανίᾳ ἤδη καταστάσαν καὶ σχεδὸν ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς. Ὡς παρατηρεῖ ὁ ἀναγνώστης, ἡ μετάφρασις αὐτῇ καίτοι μὴ ἐντελῶς πιστῇ, περιέχει ὅμως ὡς ἀριστα τὴν δύναμιν καὶ τὴν γοργότητα τοῦ ἀρχαίου κειμένου. Τὴν μετάφρασιν ταύτην ἐποίησατο ὁ Σ. Τρικούπης ἐν ἀρχῇ τῆς ἑλληνικῆς ἐπανάστασεως, δηλαδὴ ἐν χρόνοις ἡρωϊκοῖς, ὁμοίοις πρὸς ἐκείνους, καθ' οὓς ἐβάλλοντο τὰ ἔκματα τοῦ Ἀθηναίου βαυβόδου. Ἐτέρα μετάφρασις ἑλληνικῇ τοῦ θυρίου τούτου ὑπὸ τοῦ Κοραῆ γενομένη εἰς στίχους πολιτικούς, ἐδημοσιεύθη ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Ὁ ν ἡ σ ἄ ν δ ρ ο υ, σελ. 198.

Σ. τ. Δ.

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΥΡΤΑΙΟΥ

(Ὁ Τυρταῖος ἔξ Ἀφιδνῶν τῆς Ἀττικῆς καταγόμενος ἤκμασε μετὰ τὸ 685 καὶ 668 π. Χ.)

Τί τιμὴ 'ς τὸ παλληκάρι, ὅταν πρῶτο 'ς τὴ φωτιά σκοτωθῇ γιὰ τὴν πατρίδα μὲ τὴ σπάθα 'ς τὴ δεξιὰ. Πόσο λυπηρὸ ν' ἀφῇ τὴν πατρίδα τὴν γλυκεῖα, τὰ παχεῖα του τὰ χωράφια, καὶ νὰ ζῇ μὲ διακονία· μὲ γονεῖο νὰ παραδέρνῃ, μὲ γυναῖκα ὡμορφωνεῖ, μὲ γερόντισσα μητέρα καὶ μ' ἀνήλικα παιδιὰ· καὶ ἀπ' τὴ στήθεσι καὶ πτόχεια, ὅπου πάει, ὅπου σταθῇ, νὰ γνωρίζῃ ὅτ' εἶναι εἰς ὅλους ἡ θωριά του μιστῇ· νὰ ἐντροπιάξῃ τὴ γενεὰ του, νὰ ἐντροπιάζεται καὶ αὐτός, καὶ ποτὲ νὰ μὴ τοῦ λείπῃ ἀπ' τὰ χεῖλια ὁ στεναγμός. Τέτοιον ἄνθρωπο καλένας ζωντανὸν καταφρονᾷ, οὐδ' ἀφοῦ 'ς τὸν τάφο πέσῃ, τῶνομά του μελετᾷ. Εἰς τὴν μάχην ἅς χυθῶμεν ὅλοι μ' ἄφοβη καρδιά, ὁ καθένας ἅς πεθάνῃ γιὰ πατρίδα, γιὰ παιδιὰ. Λεονταρόκαρδο τὸ στήθος καθένος σας ἅς φανῇ, τοὺς ἐχθρούς σας πολεμοῦντες μὴ ψεφάτε τὴ ζωὴ. 'Σ τὴ φωτιά, παλληκαράδες, γενήτε ὅλοι ἕνα κορμί· 'ς τὴ φωτιά, μὴ ἐντροπιάσθῃτε σ' ἄν φυγάδες, σ' ἄν δειλοί· νὰ μὴ φύγετε καὶ ἀφήστε τοὺς γερόντους 'ς τὴ φωτιά, πῶχον ἄχμυνά τὰ χεῖρια καὶ τὰ γόνατα βαρεῖα. Ἐντροπή σας, ἐντροπή σας, ἀπ' ὁπίσω νῆμαι ὁ νεῖος καὶ ὁ ἀδύνατος ὁ γέρος ν' ἀποθαίνῃ ἐμπροστίας, πῶχει κάτασπρα τὰ γένεια, κάτασπρη τὴν κεφαλὴ, καὶ νὰ πτῇ 'ς τὸ μαῦρο χῶμα τὴν ἀδούλωτη ψυχὴ. (Ὅλοι οἱ κίνδυνοι, οἱ πολέμοι, ὅλοι πρέπουσι εἰς τὸν νεῖο, εἰς τὸν νεῖο οἱ πολέμοι πρέπουσι, ποῦ τὸ σῶμα ἔχει ἀνθρώπ· σεβάστος εἶναι 'ς τοὺς ἄνδρας, 'ς ταῖς γυναῖκας ποθητός, εὐμορφος καὶ ἂν πρωτοπέσῃ εἰς τὸν πόλεμο νεκρός. Ἄς προβῇ λοιπὸν 'ς τὴ μάχην, ἐμπρός 'ς τὸν γέρο ἅς ῥιχθῇ καὶ τὰ χεῖλια του ἅς δαγκάσῃ καὶ ἄσειστος ἅς στυλωθῇ.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ ἐσωτερικὸν τῶν οἰκιῶν ἐν Ῥωσίᾳ κατὰ τὸν χειμῶνα.

Τὰ παράθυρα εἶναι διπλᾶ, τὸ δὲ χωρίζον αὐτὰ διάστημα πληροῦται κάτωθεν δι' ἄμμου λεπτοτάτης, πρὸς ἀπορρόφησιν τῆς ὑγρασίας καὶ παρὰ κώλυσιν τῆς ἀποκρυσταλλώσεως τῶν ὑάλων ἐκ τοῦ παγετοῦ. Πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν τίθεται καὶ ἄλλας εἴτε ἐντὸς χαρτίνων κῶνων, εἴτε κεκαλυμμένον διὰ στρώματος βρίου.

Τὰ παράθυρα δὲν ἔχουσιν ἐξωτερικὰ κιγκλιδωτὰ θυριδόφυλλα, διότι ταῦτα εἰσὶν ἀνωφελῆ, ἀφ' οὗ καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα τὰ παράθυρα μένουσι διερκῶς κεκλεισμένα. Μεγὰλα παραπετά-